

handles efter Støn, og navnlig at der regeres efter Støn. Men for saa vidt der nu skal handles efter Støn, er det i Henhold til Lovregler, og det er unægtelig noget ganske andet. — Det ærede Medlem havde endelig en Frygt for, at man her skrider ind paa en saadan Maade, at man vækker det private Initiativ, og saa, mener han, maa det gaa galt. Jeg tror heller ikke, at dette er rigtig set, thi det ærede Medlem maa jo lægge Mærke til, at ingen kan falde ind under denne Lov, uden at det private Initiativ er benyttet, uden at vedkommende har gjort, hvad der kræves af dem, for at de overhovedet kunne komme i Betragtning; de maa have dannet en Sygekasse, der raader over saadanne Midler og har en saadan Indtægt, at den overhovedet kan blive anerkendt. Det kan godt være — og det kunde jeg være tilbøjelig til at sige — at man har lempet Bilskaarene noget for Sygekasserne, at man kunde have gjort dem noget alvorligere, og jeg har i Dag antydet, at det kunde jeg ikke have noget imod. Men man har ikke undlivet det private Initiativ paa dette Lovforslag, thi vilde man gøre det, saa maatte man indrette det saaledes, at Sygekasserne ikke behøvede at gøre noget alvorligt for at blive anerkendte, ikke behøvede at staa med en selvstændig Virksomhed og med selvstændige Midler. Dette er jo imidlertid ingenlunde Tilfældet. Det Tilskud, man giver, er ganske sikkert betydeligt, men dog ikke saa overordenlig stort, at det i og for sig er afgørende for Sygekassernes Virksomhed, og det ærede Medlem vil jo vide, at der endogsaa er Sygekasser, der sige: Vil man ikke give andet til os end det, ville vi vedblive at staa selvstændigt, ville vi bevare vor Uafhængighed. Om det bliver til Alvor, er et andet Spørgsmaal. Det ærede Medlem kan se skeptisk paa Lovforslaget — det har enhver Lov til — men jeg tror ikke, at det er rigtig at stille Sagen saaledes, at man siger, at Lovforslaget gaar det private Initiativ ind paa Livet. Lovforslaget støtter det private Initiativ; der skal i Forvejen være dannet en vis Kreds, der skal bringe visse Ofre, og naar det er færdigt, saa vækker man dem Haanden og giver dem en Hjælp, men forlanger en langt større Ydelse af dem selv end den, man giver dem. Det turde altsaa være en Anvendelse af Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Idet jeg nævner dette, skal jeg gøre en anden Bemærkning i Anledning af en Udtalelse om Alderdomsforsørgelsesloven. Det skalde under Forhandlingerne om denne Lov i Fjor være udtalt, at der ogsaa var en anden Art Selvhjælp, idet man kun krævede,

at vedkommende holdt sig selvstændig. Jeg skal dertil sige, at det er muligt, at en saadan Udtalelse er falden her i Salen, men den er ikke kommen fra mig, thi jeg skelnede aldeles bestemt imellem det at være selvhjulpne og det at være selvstændig, og kun det sidste blev krævet paa Alderdomsforsørgelsesforslaget.

Mhlefeldt-Laurvig: Jeg skal kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger. — Den højtærede Minister talte om det Støn, der var overladt de absolute Konger i deres Handlinger. Jeg antager ikke, at det var af anden Art end det, der her overlades Ministeren. I § 12, 3dje Stykke, staar der i Slutningen, at Størelsen af den daglige Betaling for Sygekassemedlemmer og deres Børn i visse Tilfælde fastsættes af Indenrigsministeren. Betalingens Størelse bestemmes altsaa ligefrem ved et Støn af Ministeren. Det samme Udtryk findes i den sidste Del af det næste Stykke af Paragraffen. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i saa Henseende er der ikke stor Forskel mellem, hvad der nu bestemmes og de tidligere Forhold, thi saa vidt jeg ved, have vore absolute Konger altid rettet sig efter Lovene; i den Tid havde man ogsaa Love ligesom nu. — Naar den højtærede Minister spurgte, hvorledes jeg kunde tænke mig, at dette Lovforslag kunde undvære en Sygekassinspektør, saa skal jeg dertil være, at det tror jeg heller ikke, at det kan, men den højtærede Minister lagde maaste ikke Mærke til, at jeg i det Hele ikke er nogen Ynder af dette Lovforslag, og at jeg beklagede, at naar man kommer ind paa en saadan Lov, saa kommer man tillige ind paa en saadan Mængde Embedsmænd, at der forekommer mig at blive vel mange deraf.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Jeg har ikke udtalt, at de absolute Konger ikke rettede sig efter Lovene; det kunde ikke falde mig ind at sige det. Men jeg har antydet, at de absolute Konger ikke vare bundne ved Lovene paa den Maade, hvorpaa Ministeren er bunden, og det turde vel være noget andet. Det ærede Medlem erfinder jo, at jeg bliver bunden ved dette Lovforslag, hvis det bliver Lov; men inden for det at være bunden ved Lovens Regler, hvad Ministeren absolut er, kan der godt være Plads for et Støn. Foruden at Ministeren har faaet visse Lovregler at rette sig efter, er det paa visse Punkter overladt ham at handle efter Støn. Det er noget, man vist vil finde i enhver Lov, og som med en vis Nødvendighed maa bestemmes i enhver Lov.